

L'IMPULS PARLAMENTARI DE L'ACCIÓ POLÍTICA I DE GOVERN PEL QUE FA A LA NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA DURANT LES SET DARRERES LEGISLATURES DEL PARLAMENT DE CATALUNYA (1980-2006)¹

Ramon PRAT BOFILL

Subdirector general de Relacions amb el Parlament.
Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Roser SERRA I ALBERT

Responsable de Projectes i Comunicació.
Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

The abstract can be found at the end of the article.
Resumen al final del artículo.

Sumari

1. Introducció
2. L'activitat parlamentària i la llengua catalana: punt de partida i delimitació de l'estudi
3. L'actuació parlamentària d'impuls i control de l'acció política i de govern
  - 3.1. La tipologia d'iniciatives parlamentàries d'impuls i control. Diferències
  - 3.2. La vinculació del Govern davant les iniciatives parlamentàries d'impuls
4. El tractament de la llengua catalana en les iniciatives parlamentàries d'impuls:
  - 4.1. Les mocions
  - 4.2. Les resolucions
    - 4.2.1. Les resolucions derivades de proposicions no de llei o de propostes de resolució
    - 4.2.2. Les resolucions subsegüents als debats generals sobre l'acció política i de govern
    - 4.2.3. Les resolucions subsegüents als debats generals sobre temes específics o monogràfics
5. Evolució de l'activitat d'impuls de la llengua al llarg de les legislatures
6. Apunt final
7. Bibliografia

1. Les dades que figuren en aquest treball han estat facilitades per la Direcció d'Estudis Parlamentaris del Parlament de Catalunya. En aquest sentit, volem expressar el nostre agraïment a les senyores Inés Montobbio, cap de l'Àrea de Biblioteca, i Marta Moreno, de l'Àrea d'Arxiu. Igualment, manifestem la nostra gratitud a la Sra. Cristina Botella, cap de l'Àrea d'Afers parlamentaris de la Subdirecció General de Relacions amb el Parlament, per les seves observacions i suggeriments de millora d'aquest treball.

1. INTRODUCCIÓ

Des de la reinstauració del Parlament de Catalunya l'any 1980,² l'acció parlamentària vers la recuperació de la llengua catalana ha estat destacada. En tot aquest temps, l'impuls per a la normalització de la llengua, tant a través de la funció principal de la Cambra, la de legislar, com també a través de la seva funció impulsora i controladora de l'acció política i de govern, ha permès d'avançar en el procés de normalització i d'evolució de l'ús social de la llengua pròpia de Catalunya.

Un repàs al conjunt de les tramitacions parlamentàries de cadascuna de les set legislatures posa de manifest la intensitat d'aquesta preocupació,³ concretada tant en el pla de les iniciatives d'impuls i control sobre matèria lingüística exclusivament, com en les referències al català en iniciatives que responen a interessos i reivindicacions sobre altres matèries.

Si bé l'aritmètica parlamentària, és a dir, la composició política que ha conformat el Parlament en cada legislatura,⁴ condiciona el resultat de cadascuna de les iniciatives plantejades —acceptació, rebuig, modificacions del contingut inicial— alhora que d'altres han estat retirades o han decaït pel finiment la legislatura,⁵ és cert que hagi estat quin hagi estat l'escenari parlamentari català de cada moment, el nombre d'iniciatives aprovades en tot el procés de normalització del català ha estat important.

2. Aprovat i referendat l'Estatut d'autonomia de Catalunya el 1979, la Generalitat de Catalunya es va restablir de manera definitiva i, en aquest context, el 20 de març de 1980 van fer-se les primeres eleccions al Parlament de Catalunya i la sessió constitutiva va tenir lloc el 10 d'abril del mateix any.

3. Els debats sobre la qüestió lingüística han tingut com a protagonistes diputats que han fet de la plena normalització lingüística la seva màxima aspiració política, entre els quals destaquem especialment la figura del malaguanyat Francesc Ferrer i Gironès. En aquest sentit, vegeu: *Llengua i País*. Col·lecció Història i Pensament, núm. 4, 2007, 117 p.

4. Ens referim al quòrum de votació necessari per poder adoptar els acords en el Parlament. Així, en cada legislatura l'escenari parlamentari ha anat variant i el pluralisme polític —que en la Cambra està materialitzat en els diferents grups parlamentaris— i el seu plantejament més o menys favorable cap a l'aprovació de determinades iniciatives en favor de la defensa de la llengua pròpia ha fet que no hagi estat viable aprovar algunes de les iniciatives plantejades per algun grup.

5. A l'excepció de les iniciatives legislatives populars (ILP). En aquest sentit, a finals de la setena Legislatura, el 4 d'abril de 2006, l'entitat Convivència Cívica Catalana va presentar una ILP per demanar una llei per l'ensenyament en la llengua materna i el bilingüisme escolar, que va aconseguir les signatures necessàries per seguir la tramitació parlamentària (en total, 50.330 signatures de suport) i que s'està tramitant en la vuitena legislatura perquè aquest tipus d'iniciatives parlamentàries no caduquen, d'acord amb el que preveu l'article 15 de la Llei 1/2006, de 16 febrer, de la iniciativa legislativa popular.

Històricament, la llengua catalana ha estat estretament lligada a sentiments identitaris i és un dels elements definidors de la personalitat nacional de Catalunya. Resulta normal que la primera institució catalana d'autogovern hagi dedicat part de la seva actuació a un assumpte tan transcendent, demostrant *interès en relació amb el signe d'identitat nacional catalana més vistent: el de la llengua pròpia*.⁶ De fet, essent com és la llengua l'element identificador per excel·lència, no ha d'estranyar a ningú que conegui mínimament la història d'aquest país i de la seva cultura que, al marge de les previsions constitucionals i estatutàries al respecte, el Parlament despleguí una activitat política notable en l'àmbit de la normalització de l'ús social de la llengua.

2. L'ACTIVITAT PARLAMENTÀRIA I LA LLENGUA CATALANA: PUNT DE PARTIDA I DELIMITACIÓ DE L'ESTUDI

El Parlament de Catalunya ha desplegat l'activitat de protecció i normalització de la llengua mitjançant l'exercici de la seva funció legislativa, amb l'aprovació i consolidació del marc juridicolingüístic català que es resumeix, en primer lloc, a través de les previsions de rang estatutari⁷ sobre la llengua (a l'Estatut de 1979⁸ i, més recentment, l'Estatut de 2006)⁹ i, en

6. Així ho recull la presentació del treball parlamentari sobre la llengua catalana i el seguiment del procés de normalització lingüística de la III Legislatura, elaborat per la Comissió de Política Cultural del Parlament.

7. Si bé els estatuts d'autonomia de les comunitats autònomes són lleis orgàniques aprovades per les Corts Generals, també és veritat que constitueixen la norma institucional bàsica de l'autogovern de cada comunitat i la seva tramitació s'inicia als parlaments autonòmics.

8. L'Estatut del 1979 va donar un impuls important a la plena oficialitat de la llengua catalana a Catalunya que va posar les bases per a un procés de normalització lingüística desplegat pel legislador català. Sobre aquest tema, vegeu MILIAN MASSANA, Antoni, «L'ordenació lingüística: estudi jurídic de vint-i-cinc anys de normalització del català a partir de l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Virtuts i dèficits d'aquest precepte», a: *Vint-i-cinc anys d'Estatut d'autonomia de Catalunya: balanç i perspectives*. Diversos autors. Institut d'Estudis Autonòmics, Barcelona, 2005, p. 321-359.

9. L'Estatut de 2006 opta per una regulació més detallada, conté un ampli catàleg de drets i deures lingüístics que projecta a diferents àmbits i recull amb rang estatutari algunes de les previsions que fins al moment estaven regulades per la legislació catalana. Vegeu, en aquest sentit, PLA BOIX, Anna M., «La llengua al nou Estatut d'autonomia de Catalunya», *Revista d'Estudis Autonòmics i Federals*. 2006, núm. 3. p. 259-294. També, VIVER I PISUNYER, Carles, «L'Estatut del 2006». *Revista Activitat Parlamentària*, núm. 10, 2006, pàg. 41, el qual destaca el clar reforçament de l'estatus del català com a llengua pròpia de Catalunya.

segon lloc, amb l'aprovació de dues lleis de desplegament inicial (la de normalització lingüística de l'any 1983 i la de política lingüística de 1998)¹⁰ i també d'una vintena de lleis catalanes de caràcter sectorial amb prescripcions lingüístiques, com la llei del consumidor, la de funció pública, la de les policies locals i la de la policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra, la de carreteres, la del patrimoni cultural català, la de programació audiovisual, la de la publicitat dinàmica o la d'universitats i la del taxi, entre les més destacades.¹¹ Tot i que aquesta funció legislativa ha resultat cabdal per vertebrar el model de política lingüística que tenim, el present treball se cenyirà exclusivament a conèixer l'activitat del Parlament destinada a l'impuls de l'acció política i de govern duta a terme per mitjà dels instruments no legislatius de què disposa.¹²

El Parlament, a més de la tasca de legislador i de controlador del poder executiu que el caracteritza, també impulsa l'acció política i de govern per mitjà de recursos reglamentaris que operen al marge dels procediments legislatius. I és en aquest terreny que la Cambra catalana també ha volgut treballar en la millora de la llengua des d'una perspectiva més discreta, però alhora intensa i reiterada. Es tracta d'una faceta menys coneguda i sovint menys vistosa que la legislativa, però que resulta eficaç per actuar sobre aspectes més concrets i plenament connectats a la realitat immediata —en aquest cas l'ús concret o sectorial de la llengua— i per donar directrius i orientar políticament l'obra de govern.

El Parlament, doncs, disposa de dos instruments d'impuls per naturalesa que garanteixen alhora l'equilibri i la col·laboració necessària entre el poder legislatiu i l'executiu. Aquests instruments són les mocions i les resolucions.

L'objectiu d'aquest treball és, per tant, conèixer quina ha estat l'activitat de recuperació i normalització de la llengua a través d'aquesta funció impulsora del Parlament. En les pàgines següents analitzarem el conjunt d'iniciatives d'impuls (mocions i resolucions) referides a la llengua catalana que ha adoptat la Cambra catalana des de la seva reinstauració fins al fi-

10. La Llei 7/1983, de 18 d'abril, de normalització lingüística (DOGC 322, de 22.04.1983) i la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística (DOGC 2553, de 2.01.1998).

11. La relació de lleis que sense ser estrictament sobre la qüestió lingüística hi fan referències en part del seu articulat es pot consultar en el Recull de normativa legal sobre la llengua a Catalunya:

<<http://www6.gencat.net/llengcat/legis/recull.htm>>.

12. L'activitat d'impuls del Parlament implica una doble perspectiva: la jurídica i la política. Aquest treball es limita a fer les consideracions mínimes imprescindibles de les circumstàncies d'índole política.

nal de la setena legislatura (1988-2006)¹³ dirigides a orientar l'acció política del Govern i a mirar d'esbrinar quin ha estat el fil conductor i com s'ha anat definint aquesta labor d'impuls amb el pas del temps.

En un altre ordre de coses, i sobre el contingut de les iniciatives parlamentàries que estudiem, cal diferenciar entre dos nivells de tractament de la qüestió lingüística. Així, trobem, d'una banda, les que pròpiament i directament responen a reivindicacions de millora de la llengua, i de l'altra, les que inclouen referències a la llengua catalana tot i que l'objecte principal és referit a una altra matèria. Ens centrarem només en les iniciatives del primer grup.

Delimitat l'abast del treball s'exclou, per tant, del seu àmbit d'anàlisi, tal com ja hem indicat, la funció legislativa de la Cambra. S'obvia deliberadament tota referència a aquesta qüestió, excepte en allò referent al seu punt de connexió amb la labor parlamentària d'impuls que ens ocupa. Una anàlisi completa d'aquesta funció legislativa implicaria un treball que va més enllà dels límits del present camp de recerca.

Un altre aspecte del qual no ens ocupem és el relatiu a l'anàlisi de les referències a la llengua que han fet —en paral·lel i complementàriament a l'activitat parlamentària— altres institucions afins a la Cambra, com és la institució del Síndic de Greuges. Des d'aquesta institució de rang estatutari, —que funciona com a comissionat parlamentari— també s'ha desplegat una tasca important de defensa de la llengua,¹⁴ a través dels suggeriments de millora de l'actuació administrativa del Govern que es contenen en les seves resolucions, que si bé resultaria interessant entrar a valorar, per motius d'extensió, cal deixar clar que tampoc no és objecte del treball.

3. L'ACTUACIÓ PARLAMENTÀRIA D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLÍTICA I DE GOVERN

Ens referim a l'acció política i de govern quan parlem de les actuacions que duu a terme l'executiu en aplicació del seu programa polític. Són ac-

13. Les set legislatures s'han desplegat durant els períodes següents: I legislatura (1980-1984); II legislatura (1984-1988); III legislatura (1988-1992); IV legislatura (1992-1995); V legislatura (1995-1999); VI legislatura (1999-2003), i VII legislatura (2003-2006).

14. Aquesta institució està regulada als art. 78 i 79 de l'Estatut d'autonomia, i les seves relacions amb el Parlament es preveuen als articles 159 i 160 del Reglament del Parlament de Catalunya. Actua com a garant dels drets lingüístics, d'acord amb el que preveu l'article 4.3 de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, segons el qual tothom pot adreçar-se al Síndic de Greuges sol·licitant que, en l'àmbit de les seves competències, actuï per garantir-li els drets lingüístics de forma específica.

tuacions que, en gran part, responen als compromisos electorals subscrits pels grups parlamentaris que donen suport al Govern i que, pel que fa a la llengua catalana, està condicionada al que estableix el marc legal i estatutari. El Parlament també participa directament en aquesta acció mitjançant l'exercici de la funció legislativa i a través dels instruments de control i d'impuls previstos reglamentàriament.¹⁵

El sistema parlamentari es defineix com un sistema d'equilibri i col·laboració entre el poder legislatiu i executiu. L'Estatut d'autonomia regula aquestes relacions i estableix que el Govern és l'òrgan superior col·legiat que dirigeix l'acció política, amb funcions executives, reglamentàries i administratives, i respon solidàriament de la seva gestió davant del Parlament, sens perjudici de la responsabilitat directa de cada conseller o del mateix president.

L'exigència d'aquesta responsabilitat política davant la Cambra constitueix el nucli de la permanent relació de confiança que ha de dirigir les relacions entre ambdós poders. Interrelació que neix arran de la confiança que el Parlament diposita al president de la Generalitat en el moment d'investir-lo,¹⁶ i que es manté tàcitament amb el suport que la majoria parlamentària dóna a les iniciatives impulsades pel Govern.

En aquest context, el Parlament —sigui en Ple o en Comissió— pot adoptar diversos tipus d'iniciatives per fiscalitzar l'acció política del Govern o bé per impulsar-la, a través de les quals l'insta a exercir una determinada actuació o a prendre un acord en un sentit concret.

En les successives legislatures, el treball de la Cambra catalana ha donat lloc a l'aprovació d'un gran nombre d'iniciatives sobre la qüestió lin-

15. Capítol III sobre «L'impuls i el control de l'acció política i de govern» del títol IV del RPC (articles 127 a 151).

16. En l'esfera parlamentària, els compromisos polítics es plasmen inicialment en el programa de govern que recull el discurs d'investidura del candidat a president a l'inici de cada nova legislatura i en el qual el Parlament diposita la confiança quan hi vota a favor (arts. 127 i 128 del RPC). En aquest sentit, cal notar que en la majoria de les sessions d'investidura a la presidència de la Generalitat s'han fet referències a la normalització lingüística, tal com recull el *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC). Vegeu: I legislatura: Debat d'investidura celebrat el 22 i 24 d'abril de 1980 (DSPC-P 4, p. 22 recull que un dels objectius fonamentals del programa va ser la normalització de la llengua catalana); II legislatura: Debat d'investidura celebrat els dies 29 i 30 de maig de 1984 (DSPC-P 2, p. 21); III legislatura: Debat d'investidura celebrat el 21 i 22 de juny de 1988 (DSPC-P 2, p. 12); IV legislatura: Debat d'investidura celebrat el 8 d'abril de 1992 (DSPC-P 2, p. 12); V legislatura: Debat d'investidura celebrat el 16 de desembre de 1995 (DSPC-P 3 i 4); VI legislatura: Debat d'investidura celebrat el 16 de novembre de 1999 (DSPC-P 2 i 3); VII legislatura: Debat d'investidura celebrat el 16 de desembre de 2003 (DSPC-P 1 i 2).

güística, impulsades des de diversos sectors de l'hemicicle, encaminades a reivindicar i impulsar el reconeixement i a avançar cap a graus superiors en el camí cap a la normalització de l'ús social de la llengua catalana.

3.1. *La tipologia d'iniciatives parlamentàries d'impuls i control.* *Diferències*

Fins ara hem parlat d'iniciatives parlamentàries d'impuls i de control de l'acció política i de govern, però per avançar en la comprensió de l'objecte de l'estudi, cal veure'n les diferències. L'impuls s'ha d'entendre com la capacitat de la Cambra per prendre iniciatives en la fixació del programa general del Govern i d'incidir en el seu desenvolupament. Per tant, s'hi engloben aquelles actuacions que finalitzen amb l'aprovació d'actes que tenen per objectiu últim compèllir l'executiu a emprendre iniciatives. El Reglament del Parlament de Catalunya (en endavant RPC) i en general, la majoria dels reglaments de les cambres legislatives del nostre entorn, preveuen els mecanismes de les mocions i les resolucions tal com aquí els entenem i regulem. Ambdós instruments tenen generalment per objecte l'adopció de mandats imperatius (de vegades simples declaracions), de naturalesa política, adreçats al Govern. Tot i que ambdues són fruit d'un debat a la Cambra, les mocions deriven sempre d'interpellacions¹⁷ substanciades en sessió plenària i les resolucions,¹⁸ generalment són fruit d'un debat en comissió. El fet que el debat i aprovació s'hagi produït en Ple o en comissió no resta força ni legitimitat a la iniciativa. La diferència rau simplement en el fet que la moció, en derivar d'una interpellació prèvia, tindrà sempre com a objecte un aspecte més general del programa polític, mentre que la resolució se cenyirà a un aspecte sectorial i més concret.

Aquesta funció d'impuls no es pot tractar separatament de l'activitat legislativa ni tampoc de la funció de control que desenvolupa la Cambra. L'activitat legislativa és prou coneguda; però la funció de control, d'altra

17. Segons l'article 138 del RPC, les interpellacions s'han de tramitar en el Ple, i s'han de referir als motius i als propòsits de capteniment del Govern en qüestions de política general que siguin competència d'algun dels seus departaments.

18. Les Resolucions són el resultat d'una proposta de resolució, que es pot adreçar al Govern amb l'objecte que s'aprovi una Resolució (articles 145 i 146 del RPC). Amb l'anterior Reglament del Parlament, vigent fins a l'acabament de 2005, les resolucions també sorgien de les iniciatives anomenades «proposicions no de llei» (referides a assumptes d'interès especial), instrument que en l'àmbit parlamentari català ja no existeix, no així en l'àmbit de les Corts Generals on encara s'utilitza.

banda, en implicar la possibilitat de reclamar al Govern explicacions sobre la seva actuació o sobre el seu capteniment, té com a conseqüència el fet que el grup polític titular de la iniciativa pugui plantejar al conjunt de la Cambra l'adopció d'acords dirigits a redreçar o completar aquest capteniment. És el cas dels debats, que es clouen amb l'adopció de resolucions, i de les interpellacions, originàriament de naturalesa controladora, però que duen implícita la funció d'impuls en ser el pas previ al plantejament de mocions, per mitjà de les quals la Cambra manifesta la seva posició sobre l'assumpte i, si és el cas, adopta acords que insten el Govern a actuar en un determinat sentit i que, posteriorment, l'obliga a retre comptes del compliment dels mandats.

Tot i la diferència en el fet originari, les mocions i de les resolucions tenen els mateixos efectes sobre l'Executiu. Tant les mocions com les resolucions són actes de voluntat parlamentària d'impuls, i les previsions reglamentàries sobre el seu control de seguiment i sobre l'eventual incompliment, són les mateixes, com veurem tot seguit.

3.2. *La vinculació del Govern davant les iniciatives parlamentàries d'impuls*

Abans d'entrar directament a examinar l'objecte de l'estudi, resulta interessant analitzar, encara que sigui molt breument, quina és la naturalesa de la vinculació del Govern respecte de les iniciatives parlamentàries d'impuls que aprova el Parlament.

El vincle entre el Parlament i el Govern és de naturalesa política, en conseqüència, també els mandats continguts a les mocions i les resolucions tenen aquest caràcter essencialment polític i no estricte jurídic. L'ordenament jurídic no els atribueix el caràcter de *ius cogens*, és a dir, de norma imperativa o amb força d'obligar i, per tant, tampoc no preveu cap conseqüència jurídica —però sí política, com veurem— davant del seu incompliment.¹⁹ Es tracta d'iniciatives d'impuls polític que insten el Govern a dirigir la seva actuació cap a un determinat objectiu o perquè faci o

19. El termini concret de compliment pot fixar-se en cada moció i resolució, si bé quan no se'n fixa cap, el Reglament estableix un termini genèric de quatre mesos per executar els mandats, alhora que articula mecanismes per controlar-los (art. 140 del RPC). Vinculen políticament el Govern, que n'ha de retre comptes davant la comissió parlamentària corresponent (art. 146.4, en relació amb el 140.3 i 140 apartats 5 i 6 del RPC). Tràmit de control de compliment que, d'altra banda, si no s'ha substanciat, caduca en el moment en què acaba la legislatura (art. 183.1 del RPC).

deixi de fer alguna acció concreta. La naturalesa, per tant, d'aquests mandats polítics fan que el *modus operandi* per substanciar el seu incompliment sigui a través del procediment reglamentàriament establert de l'exigència de responsabilitat política.²⁰

De tot l'anterior, es dedueix que tant les mocions com les resolucions són actes del Parlament políticament vinculants per al Govern, però no pas jurídicament exigibles, i que la conseqüència immediata de la manca de compliment d'alguna d'aquestes iniciatives pot ser l'apreciació o consideració final manifestada pel Parlament amb el que això comporta. D'una banda, pels efectes de caràcter mediàtic que aquest pronunciament pugui produir en l'esfera política del Govern i el seu corresponent desgast davant l'opinió pública i, de l'altra, amb la possibilitat última que els grups parlamentaris iniciïn els procediments reglamentaris d'exigència de responsabilitat política al president i al Govern.²¹ En cap cas, l'incompliment pot comportar l'execució forçosa o subsidiària dels acords o actes adoptats pel Parlament.

4. EL TRACTAMENT DE LA LLENGUA CATALANA EN LES INICIATIVES PARLAMENTÀRIES D'IMPULS

Al llarg de les set legislatures que analitzem, s'ha tramitat un nombre considerable d'iniciatives d'impuls de la llengua i la normalització lingüística, *grosso modo* al voltant de les cent cinquanta.

En una primera aproximació, i de manera general, s'observa que les ini-

20. Ens referim al procediment regulat a l'art. 140.6 del RPC per a les mocions, i també aplicable a les resolucions per la remissió que es fa a l'art. 146.4 del RPC.

21. El Parlament pot exigir la responsabilitat política del president de la Generalitat i del Govern per mitjà de la moció de censura i de la qüestió de confiança (art. 139 RPC). La moció de censura ha de ser proposada almenys per la desena part dels diputats, ha de ser motivada i ha d'incloure un candidat a la presidència de la Generalitat, que ha d'haver acceptat la candidatura (moció de censura constructiva). Es debat en el Ple i es considera aprovada si és votada afirmativament per la majoria absoluta dels diputats. En aquest cas, el president i el Govern de la Generalitat cessen i el candidat a la presidència és investit del càrrec (art. 130 del RPC). La qüestió de confiança és l'instrument polític de què disposa el president de la Generalitat, amb la certificació del Govern, per afrontar una situació de debilitat de l'Executiu vers el Parlament. Mitjançant la qüestió el president demana el suport exprés de la Cambra a una política concreta o un programa. La confiança s'entén atorgada quan obté la majoria simple dels vots emesos. La pèrdua de la qüestió comporta que el president i el Govern cessin i es procedeixi a l'elecció d'un nou president (art. 131 del RPC). L'Executiu pot emprar la qüestió de confiança com a «contrapoder» per fer front a una moció de censura.

ciatives d'impuls —que són les que centren l'objecte del treball—, incideixen sobre una gran diversitat de sectors vinculats amb l'ús del català. Hi ha, no obstant, uns àmbits entorn dels quals la Cambra ha incidit de manera més repetida i, sovint, més aprofundida. Aquest primer nivell d'incidència el constituïria l'ús del català a l'ensenyament, en els mitjans de comunicació social (tant els mitjans de radiodifusió i televisió de gestió pública i privada, com també els mitjans de comunicació escrita) i també a l'administració de justícia. En un segon nivell d'intensitat, destaca la labor d'impuls en àmbits com ara el del català en les indústries culturals, en la informàtica, en l'etiquetatge, en la publicitat i en l'activitat professional o laboral. Iniciatives, d'altra banda, estretament relacionades amb les previsions de normalització, de foment i d'obligació de l'ús del català que preveuen les lleis catalanes tant en l'àmbit de les indústries culturals com en el del món socioeconòmic.

Retornem, però, al fil de l'anàlisi, i vegem com s'ha materialitzat l'acció d'impuls parlamentari en l'àmbit de la qüestió lingüística en les diferents mocions i resolucions adoptades al llarg de les set legislatures.

4.1. *Les mocions*

La figura de la moció²² parlamentària es manifesta com un dels instruments més importants de què disposa el Parlament català per a l'exercici de l'impuls de l'acció política i de govern. Mentre que les resolucions —llevat, en general, de les derivades dels debats de política general—, se centren en aspectes particulars d'àmbits competencials concrets, les mocions incideixen sobre matèries més genèriques de la política; no oblidem aquí que les mocions deriven del debat previ tingut en una interpellació al Govern sobre una qüestió de política general. L'abast més general de la moció explica que de la vintena de mocions aprovades en aquests vint-i-sis anys amb referències explícites al procés de normalització lingüística, moltes tractin sobre grans aspectes com són ara l'ús general de la llengua catalana, la política lingüística o el compliment dels seus objectius, el balanç de l'aplicació de la legislació de política lingüística o també la normalització lingüística en general. Vegem, però, amb més deteniment, com s'ha tractat aquesta matèria en les diferents mocions adoptades pel Parlament al llarg de les set legislatures examinades.

22. El Govern ha de donar-hi compliment a través de la corresponent tramesa de documentació o també pot fer-ho mitjançant d'una sessió informativa (articles 139 i 140 del RPC).

La qüestió de la llengua ha estat motiu de moció en totes les legislatures menys en una, la segona. Mentre que la primera moció aprovada sobre la matèria específicament se centra en l'ús de la llengua,²³ constatem que en cadascuna de les legislatures següents el Parlament ha adoptat una moció o altra referida a la política lingüística de la Generalitat o a la política de normalització de la llengua.²⁴ Fins i tot, hi ha hagut determinats períodes en què l'interès de la Cambra sobre la política lingüística ha estat insistent, com és ara el cas de la cinquena legislatura, amb l'aprovació de tres mocions sobre política lingüística,²⁵ una sobre normalització lingüística²⁶ i una altra sobre el compliment dels objectius de la llei de política lingüística.²⁷

23. Moció 6/I sobre l'ús de la llengua catalana (BOPC 124, de 16.03.1983). En aquesta Moció es va instar el Govern a reafirmar les obligacions de l'Administració per garantir l'ús oficial de les dues llengües amb la finalitat que els ciutadans poguessin expressar-se i ser entesos en les dues llengües davant de tots els òrgans de l'Administració de Catalunya. També l'instava a reglamentar l'ús públic de la llengua en les cerimònies oficials i a continuar la tasca d'assessorament dels ajuntaments i les diputacions provincials sobre les accions a emprendre per aplicar l'article 3 de l'Estatut de 1979.

24. Moció 32/III sobre la Política Lingüística (BOPC 208, de 29.10.1990); Moció 60/IV sobre la política lingüística de la Generalitat (BOPC 293, de 16.01.1995); Moció 14/VI sobre política lingüística, especialment pel que fa al balanç de l'aplicació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística (BOPC 57, de 15.05.2000); Moció 104/VI sobre el nou impuls del Consorci per a la Normalització Lingüística (BOPC 206, de 11.07.2001); i, Moció 12/VII sobre la normalització lingüística (BOPC 52, de 7.05.2004).

25. Moció 27/V sobre la política lingüística (BOPC 79, de 10.07.1996); Moció 43/V sobre la política lingüística (BOPC 131, de 31.12.1996) i Moció 126/V sobre la política lingüística (BOPC 339, de 10.11.1998) En la Moció 27/V s'instava el Govern a continuar la línia de consens polític i convivència social que sempre ha caracteritzat les propostes de normalització lingüística, amb l'objectiu d'estudiar el suport, en el transcurs de la legislatura, a les iniciatives legislatives, amb vistes a l'adopció d'una nova llei de política lingüística, allegant que hi havia «àmbits en que la llengua pròpia del país no ocupa encara el lloc que li correspon.» Al seu torn, la Moció 43/V encarregava a l'Executiu de presentar-li durant aquella legislatura (1995-1999) el projecte de la nova llei de normalització lingüística. I, finalment, en la Moció 126/V la Cambra declara que els primers passos fets per desenvolupar la Llei 1/1998 de política lingüística, eren un avenç significatiu en el procés de normalització lingüística respecte a la situació anterior.

26. Moció 28/V sobre la normalització lingüística (BOPC 79, de 10.07.1996). En la Moció, la Cambra manifestava la voluntat d'aprofundir en el coneixement de la situació real del català i del seu ús social; potenciar el consens bàsic, tant polític com social, imprescindible per a la plena normalització lingüística; i estudiar les iniciatives per a incidir i avançar cap a la plena igualtat de les dues llengües, i dels drets i els deures dels ciutadans de Catalunya. En aquest sentit, instava el Govern a exposar, davant la comissió corresponent del Parlament, el balanç sobre l'aplicació del Pla general de normalització lingüística aprovat pel Govern el març de 1995.

27. Moció 155/V sobre el compliment dels objectius de la Llei 1/1998, de política lingüística (BOPC 400, 17.05.1999).

Justificarien la intensificació de l'acció parlamentària sobre la matèria durant aquest període els debats polítics i periodístics suscitats a l'entorn de l'elaboració i tramitació del projecte de la nova llei de política lingüística, que entrava a regular l'ús de la llengua en nous àmbits concrets per ajudar eficaçment a normalitzar la llengua pròpia de Catalunya.

Sense deixar de tenir present l'anterior, l'acció d'impuls parlamentari per mitjà de mocions de la primera a la setena legislatures ha apuntat als diferents sectors en què la presència de la llengua ha tingut i té un sentit i un valor més transcendent. La llengua a la premsa i els mitjans de comunicació ha estat objecte de tres mocions diferents en les primeres legislatures (primera i tercera).²⁸ La necessitat de normalitzar la premsa i la comunicació en català en aquell període explica aquesta voluntat d'impuls a la política de suport a la premsa escrita en català, i en les actuacions de promoció de la lectura habitual de la premsa i el llibre en català, així com també a través d'una política de normalització lingüística a les biblioteques públiques de la Generalitat.

També s'ha tractat en tres ocasions, com a mínim, sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i la justícia (legislatures quarta, cinquena i sisena),²⁹ tot apuntant especialment a la necessitat de sensibilitzar els usuaris perquè exerceixin amb plena normalitat els seus drets lingüístics en l'àmbit judicial i, per tant, instant el Govern a promoure les accions necessàries a fi de garantir l'efectiva normalització lingüística en aquest àmbit.

L'impuls de l'acció de govern també s'ha materialitzat en forma de mocions referides a d'altres espais en què la llengua hi és present.³⁰ Amb el pas dels anys, l'acció del Parlament ha passat d'aquells àmbits en què la necessitat de normalització era no solament més visible, sinó també més imperiosa, per resoldre certes imposicions històriques o certes tendències allunyades d'una situació de normalitat cultural —orientades sempre a favor

28. Moció 38/I sobre subvencions a la premsa en català (BOPC 124, de 16.03.1983); Moció 46/I sobre els mitjans de comunicació i les diferents llengües d'Espanya (BOPC 131, de 14.04.1983); i, Moció 47/III sobre la política de suport a la premsa escrita en català (BOPC 229A, de 31.12.1990).

29. Moció 13/IV sobre la normalització lingüística en l'àmbit judicial a Catalunya (BOPC 60, de 7.12.1992); Moció 12/V sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia (BOPC 51, de 20.05.1996); i, Moció 38/VI del Parlament de Catalunya, sobre la política lingüística en l'àmbit del dret i la justícia (BOPC 111, de 13.11.2000).

30. Vegem alguns exemples: Moció 44/I sobre el nomenclàtor oficial dels municipis (BOPC 133, de 25.04.1983); Moció 56/I sobre l'ús del català en les estacions de transports públics de Catalunya (140, de 6.06.1983); Moció 23/IV sobre la cançó en català (BOPC 120, de 14.06.1993); Moció 83/IV sobre l'ús del català en l'ensenyament universitari (BOPC 341, de 19.06.1995); Moció 52/V sobre la música cantada en català (BOPC 145, de 3.03.1997).

de la llengua castellana—, com ara la necessitat de resoldre la qüestió de la denominació oficial dels municipis, la regularització de l'ús del català a les estacions de transports públics del país, la situació de la cançó i de la música cantada en català i l'ús del català a l'ensenyament universitari. La Moció 98/VI, adoptada l'any 2001, a meitat de la sisena legislatura, sobre la realitat de la imposició històrica del castellà, el respecte dels drets lingüístics i el ple reconeixement del plurilingüisme per l'Estat espanyol, i el foment de l'ús de la llengua catalana,³¹ sintetitzaria aquest esperit de radicalitat democràtica.

L'objecte de les mocions en matèria de llengua adoptades en les darres legislatures constata que molts d'aquells aspectes més primaris abordats en la tasca de normalització dels primers anys ja no són objecte de qüestió, i com l'interès i la voluntat parlamentària s'obre ja a nous espais en què cal que la llengua hi tingui presència, tant pel fet d'esdevenir el reconeixement d'un dret, com perquè la presència del català en determinats àmbits es mostra com el pas més ferm en el camí cap al reconeixement arreu de la identitat catalana. Ens referim, sobretot, a les mocions adoptades durant la setena legislatura sobre polítiques de projecció exterior de la cultura catalana³² i, específicament, sobre política de projecció exterior de la cultura i la llengua catalanes.³³

4.2. *Les resolucions*

A diferència de les mocions —que versen sobre aspectes de política general que siguin competència de la Generalitat— les resolucions³⁴ són, com s'ha dit més amunt, i llevat de les que resulten d'un debat general sobre l'acció política i de govern, instruments que tracten sobre un aspecte sectorial, més específic o més concret d'una matèria.

31. Moció 98/VI del Parlament de Catalunya, sobre la realitat de la imposició històrica del castellà, el respecte dels drets lingüístics i el ple reconeixement del plurilingüisme per l'Estat espanyol, i el foment de l'ús de la llengua catalana (BOPC 197, de 18.06.2001).

32. Moció 21/VII del Parlament de Catalunya, sobre les polítiques de projecció exterior de la cultura catalana (BOPC 72, de 21.06.2004).

33. Moció 42/VII del Parlament de Catalunya, sobre la política de projecció exterior de la cultura i la llengua catalanes (BOPC 193, de 30.05.2005).

34. El control del compliment de les resolucions és anàleg al de les mocions. El termini que té l'Executiu per donar compte del seu compliment és de quatre mesos, si el propi text de la resolució no en marca un de més específic (arts. 145 i 146 del Reglament del Parlament).

En conjunt, són iniciatives que resulten de la tinguda d'un debat general, d'una proposició no de llei o d'una proposta de resolució que s'ha tramitat i que després de la discussió sobre la proposta inicial, la deliberació sobre les eventuais esmenes presentades pels grups parlamentaris i de la votació final, són adoptades per la majoria. En les set legislatures examinades, el Parlament ha aprovat —al marge de les resolucions sobre política general, referides a diferents matèries, entre les quals sovint la llengua— més d'un centenar de resolucions en matèria de llengua. Analitzem ara quin ha estat el tractament de la qüestió lingüística en aquestes tramitacions, i ho farem de manera diferenciada en funció del tipus de tramitació inicial de què provinguin.

4.2.1. Les resolucions derivades de proposicions no de llei o de propostes de resolució

En el centenar de resolucions aprovades al llarg de les set legislatures, la Cambra insta l'Executiu a aconseguir substancials millores pel que fa a la qüestió lingüística. Amb afany de sintetitzar, hem cregut necessari agrupar aquests mandats polítics d'impuls de l'acció de normalització i política lingüística del Govern al voltant dels vuit àmbits següents:

a) L'estatus lingüístic del català

Un nombre important de les resolucions aprovades per la Cambra sobre la qüestió lingüística s'ha centrat en el que coneixem com a estatus lingüístic del català a l'Estat.³⁵ Es tracta de resolucions que tenen com a destinatari les institucions de l'Estat, ja que incideixen sobre competències que no són de titularitat de la Generalitat. Concretament, són resolucions que tenen per objecte instar el Govern de l'Estat a regular l'ús del català —i de totes les llengües oficials— en els àmbits competencials de l'Estat,³⁶

35. Per exemple, la Resolució 816/V sobre les gestions oportunes davant el Govern de l'Estat perquè tingui presents, en les campanyes institucionals que fa, totes les llengües que hi són oficials (BOPC 368, de 15.02.1999).

36. En la majoria de casos es tracta de les resolucions aprovades pel Parlament de Catalunya per les quals s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats una proposició de llei per regular l'ús del català en un àmbit competència de l'estat i que, per tant, tenen com a destinatari el Govern de l'Estat. Hi ha diferents exemples d'aquestes resolucions. Vegeu-ne els més significatius: Resolució 249/V de ratificació de la Resolució 134/IV per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a la publicació de lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials a l'Estat

com són la publicació de les lleis, els permisos i les llicències de conduir, els passaports i els documents nacionals d'identitat, els segells i efectes postals o la presència del català en els bitllets i les monedes, entre d'altres. En aquest sentit, cal recordar que a l'any 1997 el Parlament de Catalunya, a través de la *Resolució 469/V*,³⁷ va instar el Govern de la Generalitat a elaborar una relació de les normatives estatals que caldria modificar per avançar cap a la normalització plena de la llengua catalana en àmbits concrets, i que fruit d'aquest mandat el Govern ha anat presentant —prèvia consulta dels grups parlamentaris per procurar el màxim consens³⁸ per tenir la garantia d'aprovació a les Corts Generals— en forma de propostes de proposició de llei per modificar les normatives estatals.

b) Unitat de la llengua

La qüestió de la unitat de la llengua,³⁹ així com de la promoció d'actuacions que tendeixin a ajustar les declaracions polítiques i normatives a

---

(BOPC 145, de 3.02.1997); Resolució 811/V per la qual s'acorda de presentar al Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i a les llicències de conduir vehicles de motor i ciclomotors (BOPC 358, de 29.12.1998); Resolució 810/V per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i als documents nacionals d'identitat (BOPC 358, de 29.12.1998); Resolució 170/VI per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals (BOPC 78, de 26.06.2000); Resolució 47/VI per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes de l'euro (BOPC 42, de 13.04.2000); i, Resolució 1084/VI per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils (BOPC 253, de 29.12.2001).

37. Resolució 469/V sobre la presentació al Parlament de propostes de modificació de normatives estatals relatives a la normalització plena de la llengua catalana (BOPC 244, de 2.01.1998). El Parlament constata que, per arribar a la igualtat plena dels ciutadans i ciutadanes quant als drets i deures, a la plena normalització de la llengua catalana en tots els àmbits i a un plurilingüisme igualitari a l'Estat espanyol, resultava indispensable modificar determinades normatives estatals de diferents rangs i emprendre actuacions polítiques en diversos àmbits. Per la qual cosa, instava el Govern a presentar-li una proposta (o diverses) tendents a modificar legislativament les normatives estatals necessàries, perquè la Cambra pogués presentar-les com a proposició de llei davant les Corts Generals.

38. La Resolució 469/V ja deixava palès que «Aquestes propostes han d'ésser elaborades en contacte permanent amb les forces polítiques parlamentàries» (punt 2).

39. Vegem una relació de les resolucions aprovades sobre aquest àmbit: Resolució 32/III sobre la signatura d'un conveni de col·laboració en matèria lingüística entre Catalunya, la Comunitat Valenciana i la Comunitat Autònoma de les Illes Balears (BOPC 30, de

les definicions filològiques i, en conseqüència, a l'establiment de vincles de col·laboració entre els diferents territoris de parla catalana en matèria lingüística, és una de les preocupacions permanents de la Cambra al llarg de totes les legislatures. S'adopten, fins i tot, propostes innovadores com la de potenciar el paper de les terres de l'Ebre com a nucli vertebrador de la realitat plural de la llengua catalana.⁴⁰

c) Llengua i ensenyament

La política de normalització de l'ús de la llengua catalana endegada tot just iniciada la represa de l'autogovern va tenir l'àmbit de l'educació com a un dels principals punts d'incidència de les actuacions destinades a recuperar la salut de la llengua. Ho manifesta la primera llei de política lingüística aprovada l'any 1983,⁴¹ que hi va destinar el títol II, amb set articles.

Les primeres resolucions parlamentàries referides específicament a llengua i ensenyament es van adoptar ja iniciada la segona legislatura, i van tenir per objecte l'ús del català dins el sistema educatiu i la igualtat de l'ensenyament de les dues llengües oficials,⁴² l'ensenyament del català a l'estranger⁴³ i els lectorats de català.⁴⁴ Al llarg de les legislatures tercera i quarta (període 1988-1995) l'interès de la Cambra es va centrar en àmbits que podríem qualificar encara de bàsics en el procés normalitzador, i propis, d'altra banda, de la tasca de desplegament de les previsions normatives vigents en la matèria. En aquest sentit, destaquem les resolucions referides a l'avaluació del procés

---

28.12.1988); Resolució 33/III sobre les intercanvis escolars entre els territoris de la Comunitat lingüística catalana (BOPC 30, de 28.12.1988); Resolució 205/III sobre la convocatòria cada any d'un acte que constati la unitat de la llengua Catalana (BOPC 289, de 12.09.1991); Resolució 817/V sobre les actuacions necessàries davant el Govern de l'Estat i els poders públics dels territoris que tenen el català com a llengua pròpia per a garantir la unitat de la llengua catalana (BOPC 368, de 15.02.1999); Resolució 593/V sobre la intercomunicació de les tres comunitats autònomes que tenen la llengua catalana com a pròpia (BOPC 295, de 2.06.1998).

40. Resolució 668/V sobre la potenciació del paper de les terres de l'Ebre com a nucli vertebrador de la realitat plural de la llengua comuna (BOPC 325, de 5.10.1998).

41. Llei 7/1983, de 18 d'abril, de normalització lingüística a Catalunya (BOGC núm. 322, de 22.04.1983)

42. Resolució 24/II sobre la Igualtat de l'ensenyament de les dues llengües oficials de Catalunya en el Batxillerat (BOPC 87, de 23.09.1985).

43. Resolució 54/II sobre l'Ensenyament del Català a l'Estranger (BOPC 121, de 24.03.1987)

44. Resolució 72/II sobre els lectorats de català a la República Federal d'Alemanya (BOPC 141, de 23.06.1986).

d'immersió lingüística iniciat l'any 1983,⁴⁵ a l'ensenyament de la llengua catalana als immigrants,⁴⁶ i als cursos de català destinats a persones adultes.⁴⁷ L'impuls parlamentari en matèria lingüística s'ha anat manifestant en relació a la pràctica totalitat dels àmbits d'ensenyament al llarg de les darreres tres legislatures. Convé remarcar les resolucions referides a institucions particularitzades, com ara les que tenen per objecte l'ensenyament del català a les presons⁴⁸ o el reglament d'usos lingüístics a la Universitat Rovira i Virgili.⁴⁹ Així mateix, les que apunten a qüestions d'ús lingüístic que en un moment determinat són objecte de polèmica, com el dret dels alumnes a rebre els exemplars de les proves de les PAAU i altres exàmens en qualsevol de les dues llengües oficials,⁵⁰ sobre el model lingüístic dels llibres i la docència en català,⁵¹ o bé que resulten de debats sobre el coneixement de les llengües en el món d'avui, com ara la resolució sobre la implantació d'un model de trilingüisme a l'ensenyament obligatori.⁵² Cal posar de relleu, finalment, la resolució sobre l'ensenyament del català en titulacions distintes «català» i «valencià»,⁵³ producte de les decisions en matèria lingüística adoptades a la Generalitat valenciana.

d) La llengua a l'Administració

Quant a les resolucions en l'àmbit del català a l'administració pública, destaquen les relatives a la capacitació lingüística del personal al servei de l'Administració de la Generalitat,⁵⁴ la del garantiment dels drets lingüístics

45. Resolució 130/III sobre l'Avaluació del Procés d'Immersion Lingüística iniciat el Curs 1983-1984 (BOPC 215, de 17.11.1990).

46. Resolució 84/IV sobre l'ensenyament de la llengua catalana als immigrants estrangers (BOPC 100, de 5.04.1993).

47. Resolució 158/IV sobre els cursos de català impartits pel Departament de Benestar Social (BOPC 236, de 6.06.1994).

48. Resolució 840/V sobre l'ensenyament del català a les presons (BOPC 373, d'1.03.1999). En aquest sentit,

49. Resolució 80/VI sobre el Reglament d'usos lingüístics de la Universitat Rovira i Virgili (BOPC 55, de 8.05.2000).

50. Resolució 621/VI sobre el dret dels alumnes a rebre els exemplars de les proves d'accés a la universitat i la resta d'exàmens en qualsevol de les dues llengües oficials de Catalunya (BOPC 181, de 14.05.2001).

51. Resolució 1305/VI sobre el model lingüístic dels llibres de text i la docència en català (BOPC 292, de 6.05.2002)

52. Resolució 978/VI sobre la implantació d'un model de trilingüisme en l'ensenyament obligatori (BOPC 238, de 26.11.2001).

53. Resolució 40/VII sobre la divisió de l'ensenyament del català en dues titulacions distintes sota les denominacions de «català» i «valencià» (BOPC 43, de 19.04.2004).

54. Resolució 1204/VI sobre l'adequació de l'exigència de coneixements de llengua catalana en els processos selectius de personal al servei de la Generalitat (BOPC 286, de 22.04.2002)

dels ciutadans davant aquesta mateixa Administració,⁵⁵ com també sobre l'exigència que les places de l'Administració perifèrica de l'Estat situades en el territori de Catalunya siguin proveïdes per persones amb un coneixement de la llengua catalana suficientment acreditat.⁵⁶

En aquest darrer àmbit, observem resolucions que amb insistència tracten dels drets dels ciutadans a expressar-se en llengua catalana en els serveis dependents de l'Administració de l'Estat.⁵⁷ Aquestes resolucions tenen per objecte aconseguir la normalització lingüística dels serveis de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya, de manera que els ciutadans que així ho vulguin puguin ser atesos en català, tal com reconeixen l'Estatut i la Constitució. El Parlament també es preocupa pel tracte lingüístic d'altres serveis connexos i en els quals el català no hi ha tingut cap presència durant anys. Ens referim a la resolució sobre el reconeixement del dret dels ciutadans a usar el català en els procediments d'inscripció als registres de la propietat i mercantils,⁵⁸ o a la que busca regularitzar aquesta pretensió mitjançant la reforma dels reglaments dels registres civil i mercantil i del reglament hipotecari.⁵⁹

També hi ha un nombre considerable de resolucions sobre l'ús del català a l'administració de justícia,⁶⁰ amb l'objectiu de reformar el marc legal

55. Resolució 199/V sobre el garantiment dels drets lingüístics dels ciutadans davant l'Administració de la Generalitat (BOPC 286, de 22.04.2002). La Resolució tracta bàsicament de les obligacions dels funcionaris en l'atenció dels ciutadans, i de la divulgació entre els ciutadans dels seus drets lingüístics davant la Generalitat.

56. Resolució 58/V sobre l'exigència de la llengua catalana a les convocatòries d'accés a la funció pública del personal de l'Administració perifèrica de l'Estat (BOPC 42, de 22.04.1996).

57. Resolució 118/I sobre els drets dels ciutadans a expressar-se en llengua catalana en els serveis dependents de la Direcció de la Seguridad del Estado a Catalunya (BOPC 160, de 4.11.1983); Resolució 239/V sobre la normalització lingüística dels serveis de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya (BOPC 142, de 24.02.1997); Resolució 775/V sobre el compliment de la Llei 1/1998, de política lingüística, pel que fa als impresos de l'Administració de l'Estat a Catalunya (BOPC 775, de 30.11.1998).

58. Resolució 42/V sobre l'ús de la llengua catalana en la inscripció de documents als registres de la propietat, als mercantils, i als especialitzats situats a Catalunya (BOPC 36, de 2.04.1996).

59. Resolució 867/V del Parlament de Catalunya, sobre la reforma dels reglaments dels registres civil i mercantil i del Reglament hipotecari (BOPC 378, de 15.03.1999).

60. Resolució 152/IV sobre el respecte dels drets lingüístics a l'hora de contreure matrimoni civil en qualsevol jutjat de Catalunya (BOPC 231, de 24.05.1994), Resolució 259/V sobre la creació d'un servei de traduccions judicials (BOPC 147, de 10.03.1997); Resolució 337/V sobre la validesa dels certificats de defunció redactats en llengua catalana (BOPC 183, de 9.06.1997).

per tal que el català es valori com a requisit de capacitat en la provisió de les places judicials a Catalunya, entenen que el fet que el coneixement del català es consideri únicament, en el millor dels casos, un simple mèrit, representa un obstacle per a la seva plena normalització i no permet garantir els drets lingüístics de les persones que opten pel català amb les seves relacions amb l'Administració de justícia.⁶¹ També en aquest àmbit, cal esmentar les resolucions referides a la situació laboral dels equips de normalització lingüística dels jutjats i tribunals.⁶²

e) El català als mitjans de comunicació i les indústries culturals

L'elevat nombre de resolucions sobre la normalització lingüística del català als mitjans de comunicació i les indústries culturals (ràdio, televisió, premsa escrita, i xarxa d'internet, el cinema i el món del vídeo o la creació literària) s'explica perquè són un element decisiu en la configuració de la realitat sociolingüística. La seva presència social és tan important que també la seva incidència en els usos lingüístics és notabilíssima. Per això, moltes resolucions insten al Govern a coordinar esforços per incidir en l'anomenat «espai català de comunicació» que implica la normalització lingüística en tots els mitjans de comunicació. Que la presència de la llengua en els *mass media* suposa un element important de normalització, es reflecteix en les diverses resolucions que s'han aprovat en aquest terreny.⁶³

61. La situació de l'oficialitat del català als òrgans jurisdiccionals a Catalunya encara avui és precària. Tot i la Sentència del Tribunal Constitucional (STC) 82/1986, de 26 de juny que imposa que la cooficialitat afecta a tots els poders públics a Catalunya, sense exclusió dels òrgans dependents de l'Administració central, es manté la manca de coneixement de la llengua catalana per part de diferents funcionaris al servei de l'Administració de justícia.

62. Resolució 845/V sobre la consolidació de la situació laboral dels equips de normalització lingüística dels jutjats i tribunals (BOPC 373, de 1.03.1999)

63. En destaquem les següents: Resolució 87/III sobre l'exercici del dret a la informació, especialment de la recepció d'imatges televisives i la potenciació d'un espai comunicatiu en l'àmbit de la llengua catalana; (BOPC 108, de 13.11.1989); Resolució 232/III sobre la Televisió Privada a Catalunya («drets lingüístics», «realitat sociolingüística») (BOPC 298, de 7.10.1991); Resolució 236/III sobre els Mitjans de Comunicació en Català (BOPC 314, de 11.11.1991); Resolució 97/IV sobre la reestructuració de les freqüències televisives a les Balears i a les Pitiüses de manera que permetin definitivament la recepció de les emissions de tv3 i Canal 33 («espai català de comunicació») (BOPC 109, de 10.05.1993); Resolució 171/IV sobre l'elaboració d'uns estudis per a avaluar la situació del sector del doblatge a Catalunya (BOPC 314, de 20.03.1995); Resolució 172/IV sobre l'elaboració d'un informe relatiu a la situació del doblatge a Catalunya (BOPC 314, de 20.03.1995); Resolució 367/V de reconeixement a la tasca de Ràdio Televisió Espanyola a Catalunya com a contribució al procés de normalització lingüística i al pluralisme informatiu (BOPC 191, de 9.07.1997).

Resolucions, algunes més concretes i d'altres més genèriques, que tracten sobre els mitjans de comunicació en català i també, per exemple, sobre la incidència en la llengua i la seva contribució al procés de normalització lingüística i al pluralisme informatiu.

f) El català al comerç, el consum i en el sector dels serveis

Les resolucions referides a la llengua en aquest sector han estat orientades bàsicament a l'adopció de mesures i polítiques encaminades a resoldre la reduïda presència del català en determinats àmbits de l'activitat mercantil. Expressen aquesta preocupació una resolució sobre l'etiquetatge i la publicitat en català dels productes de les empreses subvencionades per la Generalitat,⁶⁴ i una altra sobre la discriminació lingüística negativa que pateixen els consumidors catalans,⁶⁵ tot instant el Govern a continuar realitzant accions destinades al compliment de la Llei 3/1993 de l'Estatut del consumidor,⁶⁶ pel que fa als drets lingüístics dels consumidors catalans.

Però l'activitat parlamentària d'impuls en l'àmbit de la llengua també ha avançat cap a situacions més particulars o concretes del camp del comerç per afavorir el procés normalitzador. Destaquen diferents resolucions concretes al respecte. D'una banda, les que busquen que el català tingui presència tant en la contractació com en l'ús dels nous mitjans de comunicació i informació tot fomentant el respecte a l'oficialitat de la llengua,⁶⁷ la traducció de programaris,⁶⁸ la promoció i foment del català en l'elaboració de productes informàtics⁶⁹ o la presència de la llengua en nous instruments de comunicació com ara el servei *Short Message Service* (sms).⁷⁰

També en aquest àmbit, destaquem una resolució relativa a la igualació de preus de llibres traduïts al català amb les respectives versions castella-

64. Resolució 45/III sobre l'etiquetatge i la publicitat en català dels productes de les empreses subvencionades per la Generalitat (BOPC 51, de 20.03.1989).

65. Resolució 24/V sobre la discriminació lingüística negativa que pateixen els consumidors catalans (BOPC 32, de 25.03.1996).

66. L'article 26 de la Llei 3/1993, de 5 de març, de l'Estatut del consumidor (DOGC 1719, de 12.03.1993) fa referència a l'ús del català en la informació i en la contractació.

67. Resolució 116/IV sobre el respecte a l'oficialitat lingüística del català en els contractes comercials de la Compañía Telefónica Nacional de España (BOPC 221, de 2.05.1994).

68. Resolució 1569/VI sobre la traducció al català dels programaris d'Adobe Systems (BOPC 368, de 10.12.2002).

69. Resolució 882/V del Parlament de Catalunya, sobre la promoció i el foment de la llengua catalana en l'elaboració de productes informàtics (BOPC 384, de 29.03.1999).

70. Resolució 166/VII sobre la influència de la comunicació per mitjà del *Short Message Service* (sms) en la llengua catalana (BOPC 118, de 29.11.2004).

nes,⁷¹ dues resolucions que pretenen, respectivament, d'incidir sobre els usos lingüístics de la companyia Iberia⁷² i del servei de Correus,⁷³ una resolució sobre la llengua a les caixes d'estalvi⁷⁴ i, finalment, una sobre l'ús de la llengua a l'ensenyança de la conducció.⁷⁵

g) Les denominacions, la senyalització i la publicitat institucional

La presència del català al carrer ha estat, ben bé fins a la cinquena legislatura, una de les preocupacions principals de la Generalitat i, en particular, del Parlament de Catalunya. Aquesta inquietud, així com l'afany d'aconseguir majors nivells de normalitat, s'ha materialitzat en resolucions referides a la toponímia o noms de lloc i a la normativa reguladora.⁷⁶ Consegüentment, també s'ha incidit sobre la retolació i nomenclatura de vies urbanes, carreteres i autopistes.⁷⁷ El Parlament, finalment, també ha manifestat la seva posició respecte de l'ús de totes les llengües oficials en les campanyes de l'Estat.⁷⁸

71. Resolució 1630/VI sobre la igualació del preu de venda dels llibres traduïts al català amb el de les respectives versions en castellà (BOPC 372, de 16.12.2002).

72. Resolució 244/VII sobre la política lingüística de la companyia Iberia pel que fa a l'ús de la llengua catalana (BOPC 196, de 06.06.2005).

73. Resolució 206/III sobre la Normalització Lingüística a Correus, Telègrafs i Caixa Postal (BOPC 289, de 12.09.1991).

74. Resolució 1268/VI del Parlament de Catalunya, sobre el compliment del conveni signat per la Generalitat i la Federació de Caixes d'Estalvi relatiu a l'ús de la llengua catalana en aquestes entitats (BOPC 286, de 22.04.2002).

75. Resolució 721/V sobre la presència de la llengua catalana en les autoescoles (BOPC 336, de 2.11.1998).

76. Resolució 31/II sobre la transcripció correcta dels topònims (BOPC 50, de 18.03.1985); Resolució 199/IV sobre la regulació de l'ús del topònim Anoia en els trens de RENFE (BOPC 325, de 24.04.1995); Resolució 109/V sobre la normativa relativa a les denominacions dels municipis i les comarques (BOPC 69, de 26.06.1996); Resolució 278/V sobre la normalització de la toponímia catalana i l'aranesa en les publicacions i les guies de turisme (BOPC 159, de 14.04.1997); Resolució 704/V sobre la utilització de la forma normativa catalana en la retolació de l'Arc de Berà (Tarragonès) i en les publicacions que en fan esment (BOPC 329, de 19.10.1998); i, Resolució 563/V sobre l'elaboració d'un nomenclàtor oficial de la toponímia major de Catalunya (BOPC 291, de 25.05.1998).

77. Resolucions 79/II sobre la retolació de les vies urbanes (BOPC 200, de 9.05.1987), Resolució 189/III sobre la Retolació de les Vies de circulació catalanes (BOPC 263, de 29.04.1991), Resolució 190/III sobre la Retolació en llengua catalana de les vies de circulació que són competència del MOPU (BOPC 314, de 11.11.1991); Resolució 14/IV sobre la nomenclatura de les carreteres de la demarcació de Girona (BOPC 184, de 17.01.1994 i BOPC 255, de 13.09.1994); Resolució 21/IV sobre els rètols indicadors a l'autopista A-7 (BOPC 132, de 20.07.1993); i, Resolució 356/V sobre la retolació en català de les autopistes en el territori de Catalunya (BOPC 188, de 23.06.1997).

78. Resolució 816/V sobre les gestions oportunes davant el Govern de l'Estat perquè

b) Ampliació de l'àmbit territorial del català, especialment a la Unió Europea

Les resolucions no únicament apunten a l'extensió de l'ús de la llengua catalana en l'àmbit territorial de Catalunya, sinó que igualment amplien el seu ús a fora de Catalunya, i més concretament, a l'Estat espanyol,⁷⁹ a la Unió Europea i també en l'àmbit internacional.⁸⁰ Àmbits, tots ells, en què seria propi que fos reconeguda i utilitzada. L'exemple més significatiu és la petició, reiterada amb insistència en diverses legislatures, de demanar l'oficialitat i foment del català a la Unió Europea i també, en certa mesura, en institucions de l'àmbit internacional. Així, per exemple, la reivindicació que el català tingui reconeixement de llengua oficial de la Unió Europea ha centrat no poques iniciatives parlamentàries,⁸¹ insistència, d'altra banda, comprensible, ja que de les vint-i-tres llengües oficials de la Unió, el català està en la novena posició pel que fa al nombre de parlants. Tot i aquesta dada tan contundent, i tot i l'ampliació del dret d'opció lingüística amb què compten els ciutadans catalans davant les institucions europees, el ca-

---

tingui presents, en les campanyes institucionals que fa, totes les llengües que hi són oficials (BOPC 368, de 15.02.1999).

79. Per exemple que el català sigui reconegut jurídicament com a llengua oficial en el conjunt de l'Estat i que, en conseqüència, sigui possible el seu ús en el si de les institucions públiques, com les Corts Generals, tal com recull la Resolució 197/VII sobre el reconeixement jurídic de la llengua catalana en el conjunt de l'Estat espanyol i de la Unió Europea (BOPC 161, de 14.03.2005, apartat primer); i la Resolució 121/III sobre la utilització del català en el Senat (BOPC 152, 10.04.1990).

80. En són exemples la Resolució 172/III sobre la projecció exterior de la llengua catalana (BOPC 215, de 17.11.1990) i la Resolució 173/III sobre la presència de la llengua catalana en els tractats Internacionals signats per l'Estat espanyol (BOPC 215, de 17.11.1990).

81. Enumerem a continuació algunes de les Resolucions més significatives on s'insta el Govern català i el de l'Estat a impulsar l'oficialitat del català i a adoptar mesures de foment d'aquesta llengua a la Unió Europea: Resolució 155/II sobre la declaració del català com a llengua oficial de les institucions europees (BOPC. 247, de 15.02.1988); Resolució 88/III sobre l'Oficialitat del Català i la seva Inclusió en els Programes Lingüístics, cultural i de Comunicació de la Comunitat Europea (Lingua) (BOPC 108, de 13.11.1989); Resolució 774/VI sobre l'Any Europeu de les Llengües i el reconeixement de l'oficialitat del català a la Unió Europea (BOPC 202, de 25.06.2001, p. 11); Resolució 196/VII sobre el reconeixement jurídic de la llengua catalana (BOPC 161, de 14.03.2005, p. 5-6); Resolució 774/VI sobre l'Any Europeu de les llengües i el reconeixement del català a la UE (BOPC 202, de 25.06.2001, p. 11); Resolució 1244/VI del PC sobre el foment de l'ús del català a Europa (BOPC 277, de 25 de març de 2002); Resolució 1244/VI sobre el foment de l'ús del català a Europa (BOPC 277, de 25.03.2002); i Resolució 68/VII sobre la sol·licitud al Govern de l'Estat perquè aquest compleixi les obligacions concretes com a signant de la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries (BOPC 59, de 24.05.2004).

talà encara no ha adquirit avui aquest estatus d'oficialitat.⁸² El Parlament, a més, també va fer l'any 2004 una Declaració institucional sobre aquesta matèria.⁸³

4.2.2. Les resolucions subsegüents als debats generals sobre l'acció política i de govern

Els debats generals sobre l'acció política i de govern⁸⁴ preveuen amb amplitud tant el pronunciament del Govern com de tots els grups parlamentaris en matèria de política general. Tenen per objecte discutir sobre les polítiques referides als principals sectors sobre els quals recau la responsabilitat del Govern, amb la subsegüent aprovació d'una resolució que fixa directrius per a l'acció de govern. Tendeixen, per tant, a potenciar la participació del Parlament en la determinació i el desenvolupament del programa governamental.

Els debats generals més significatius són els que es realitzen anualment i de manera preceptiva al principi de les sessions de setembre, i amb els quals arrenca, de fet, el curs parlamentari. Tots aquests debats acaben amb l'adopció d'una resolució que inclou mandats al Govern sobre diferents aspectes de política general. Així, doncs, en la majoria d'aquestes resolucions trobem apartats concrets que fan referència a la llengua o bé referències a la qüestió lingüística dins d'un apartat destinat a un altre àmbit competen-

82. Sobre aquest tema, vegeu: MIR, Narcís, «Els acords administratius signats pel Govern espanyol sobre l'ús oficial de les llengües espanyoles diferents del castellà en el si de les institucions i els organismes de la Unió Europea», *Revista de Llengua i Dret*, núm. 46, 2006, p. 317-358. L'autor deixa ben clar que aquests acords, signats l'any 2005, tot i suposar el major reconeixement institucional amb conseqüències de caràcter jurídic que hagi pogut obtenir la llengua catalana en el si de la Unió Europea, no li dona el caràcter de llengua oficial de la Unió.

83. Declaració institucional del Parlament de Catalunya sobre el reconeixement de la llengua catalana a la Unió Europea (DSCP-P 14, de 26.05.2004, p. 51), en què el Parlament expressa la voluntat del poble català de veure reconeguda l'oficialitat de la seva llengua en la Unió Europea. Recordem que aquest tipus de declaracions són llegides en el Ple i estan adreçades als ciutadans en relació amb qualsevol qüestió d'interès de la Generalitat i dels ciutadans (art. 147 del Reglament del Parlament).

84. Hi ha dos tipus de debat sobre l'acció política i de Govern: un de preceptiu i d'altres de potestatiu. El preceptiu és el debat general anual, que té lloc a l'inici del període de sessions de setembre, i fa el seguiment de l'actuació de Govern d'acord amb els compromisos adquirits (art. 132 i 133 RPC); mentre que els debats potestatiu poden celebrar-se per a un assumpte específic (art. 134 del RPC).

cial.⁸⁵ En repetides ocasions, el Parlament insisteix a proclamar la unitat de la llengua catalana, a manifestar que el català és un patrimoni que Catalunya comparteix amb altres territoris⁸⁶ i a condemnar els atacs reiterats que atempten contra aquesta unitat, alhora que lamenta els intents de deslegitimació de la política lingüística de la Generalitat i del model sociolingüístic català per mitjà dels recursos a diferents instàncies polítiques i judicials. Amb l'aprovació d'aquestes resolucions, la Cambra insta el Govern a actuar en diferents àmbits relacionats amb la llengua. De la lectura de totes les resolucions adoptades en les set legislatures, s'observen coincidències en els mandats al Govern. Aquests mandats es poden agrupar entorn de set àmbits:

a) Els recursos per a la normalització

Sobre la necessitat de garantir els recursos suficients per a complir el que estableix la legislació sobre política lingüística.

85. Es tracta de les resolucions subsegüents a debats generals sobre l'acció política i de Govern que s'indiquen a continuació: Resolució 1/I (apartat VII, sobre la llengua catalana), vòc 11, de 16.10.1980; Resolució 28/I (apartat 4, ràdio i televisió amb programació íntegrament catalana), vòc 44, de 28.09.1981; Resolució 114/I (apartat 12, Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i apartat 18, política de normalització lingüística), vòc 157, de 17.10.1983; Resolució 9/II (apartat 1, tercer canal), vòc 15, de 15.10.1984; Resolució 134/II (apartat 1, identitat nacional de Catalunya) vòc 221, de 14.10.1987; Resolució 13/III (apartat 7, reforçament dels signes d'identitat, especialment la llengua), vòc 15, de 07.10.1988; Resolució 93/III (apartat 13, programa Lingua) vòc 113, de 27.11.1989; Resolució 153/III (apartat 7, administracions públiques), vòc 200, de 5.10.1990, rectificació en vòc 203, de 16.10.1990; Resolució 229/III (apartat 4.2, reforçament de l'estatus jurídic de la llengua), vòc 298, de 7.10.1991; Resolució 32/IV (apartat 2, unitat de la llengua), vòc 39, de 28.09.1992; Resolució 115/IV (apartat 8, tercer paràgraf drets lingüístics dels consumidors, i apartat 10, normalització lingüística en l'àmbit de l'Administració de Justícia), vòc 161, de 12.11.1993; Resolució 179/IV (apartat VIII, administració de justícia; apartat IX, modificació de la LNL, apartat XIV.3 estat plurilingüístic i autogovern, XVII, normalització de la llengua), vòc 274, de 15.11.1994; Resolució 184/V (apartat VI), vòc 104, de 28.10.1996; Resolució 409/V (apartat VI, política lingüística), vòc 214, de 27.10.1997; Resolució 679/V (apartat VII.I, política lingüística), vòc 327, de 13.10.1998; Resolució 241/VI (I.I.1.b política lingüística de la Generalitat i model sociolingüístic català, i I.II. 3 i 4 inclusió del dret a la llengua pròpia en el marc de la Carta europea dels drets i les llibertats fonamentals, per reforçar les llengües oficials en àmbits subestats), vòc 101, de 16.10.2000; Resolució 915/VI (III.1.4 presència de la llengua catalana en fòrums de participació internacional, VII. 4. ple reconeixement i l'expressió de les diferents formes culturals i lingüístiques que existeixen en l'àmbit territorial de Catalunya), vòc 223, de 15.10.2001; Resolució 102/VII (apartat III.7, política lingüística), vòc 97, de 05.10.2004; Resolució 279/VII (apartat II, foment de la llengua catalana), vòc 152, de 28.02.2005.

86. Les comunitats autònomes de les Illes, el País Valencià i Catalunya i també la Franja de Ponent, a la Comunitat d'Aragó.

b) La unitat de la llengua

En el sentit que el Govern vetlli per la protecció d'aquesta unitat, fomenti l'ús de la llengua, la seva projecció exterior i la intercomunicació regular i natural entre les distintes variants de la mateixa llengua. En ocasions s'insta el Govern català a demanar (fins i tot a exigir) al Govern de l'Estat que promogui una declaració solemne de reconeixement de la unitat del català.

c) L'estatut jurídic del català

Per tal de reforçar, garantir i millorar l'estatut jurídic de la llengua catalana a Catalunya, a l'Estat espanyol i a la Unió Europea; per assegurar-ne la plena oficialitat en tots els àmbits, d'acord amb l'article 3.2 de l'Estatut d'autonomia de 1979; i per garantir el procés de desplegament legislatiu sobre normalització, a través d'una política lingüística activa (tant de la Llei 7/1983, com de la Llei 1/1998).

Per promoure la declaració del català i de la resta de llengües de l'Estat com a llengües cooficials en tot el seu territori i la declaració d'aquestes com a llengües oficials de la Unió Europea. En aquest sentit, el Parlament declara la necessitat de la inclusió del «dret a la llengua pròpia» en el marc de la Carta Europea dels drets i les llibertats fonamentals, per reforçar els drets de les llengües oficials en àmbits subestatals a l'ordenament jurídic comunitari. També expressa la seva voluntat que la llengua sigui present en els diferents fòrums de participació internacional, per la qual cosa insta el Govern català a negociar amb el Govern de l'Estat la incorporació d'una representació de la Generalitat en tots els organismes internacionals, en els àmbits de la llengua i la cultura, i molt especialment a la UNESCO.

d) La promoció de l'ús social del català

Per tal que s'adoptin les mesures necessàries, inclosa la presentació d'iniciatives legislatives, si escau, per estendre l'ús social de la llengua catalana a tota la població i en tots els àmbits.

Pel que fa a l'ús del català entre determinats sectors de la població, s'insta el Govern a treballar per promoure el coneixement del català, especialment entre alguns grups, com són els joves, els immigrants (fent del català una llengua d'acollida de les persones novingudes a Catalunya i una eina que en faciliti l'arrelament, a través de cursos inicials de català) o el personal al servei de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya i de l'Administració de justícia.

e) L'ús del català a l'empresa i el comerç

Destaquen el sector del comerç i l'etiquetatge, tot instant el Govern a adoptar mesures d'acció positiva (entre les quals les referents a les compres i la contractació pública de la Generalitat), a regular l'ús de la llengua catalana en l'etiquetatge, en la informació i en els prospectes dels productes, els serveis i els articles relatius als sectors de màxim consum. I, en el marc de la societat de la informació, a promoure el desenvolupament de tecnologies i d'eines lingüístiques i impulsar-ne la implantació efectiva a les empreses, i en els processos de producció, per garantir la disponibilitat de productes i de serveis de qualitat en català. Així mateix, s'estableixen mandats al Govern dirigits a desenvolupar programes de tecnologies de la informació i la comunicació per a obtenir eines lingüístiques per al tractament del català, com ara traductors i correctors automàtics.

f) El català a les administracions

Per tal que el Govern prengui les mesures necessàries perquè totes les administracions públiques a Catalunya atenguin els ciutadans i els responguin en català, quan ells escullin aquesta llengua.

g) El català a la indústria cultural

Per tal d'incrementar els recursos pressupostaris destinats a la política cultural i lingüística, en particular els que van destinats a fomentar les indústries culturals.

A banda dels mandats específics referits a la llengua catalana, s'observa que l'activitat parlamentària d'impuls a l'acció de govern s'ha orientat també a promoure els valors del respecte i de la tolerància a la diversitat lingüística existent, tot orientant l'acció de govern a treballar en dos sentits:

D'una banda, en el disseny i l'aplicació de polítiques encaminades a assegurar el ple reconeixement i l'expressió de les diferents formes culturals i lingüístiques que existeixen en l'àmbit territorial de Catalunya, així com a l'adopció de mesures de promoció d'aquesta diversitat. De l'altra, en la promoció i creació de la *Casa de les Llengües*, com a lloc d'estudi i de preservació de totes les llengües del món, des d'on es projecti l'experiència catalana de gestió de la diversitat lingüística i de protecció de les llengües minoritzades, i també com a centre d'interpretació de la llengua catalana, de la seva diversitat dialectal i dels seus usuaris.

Del conjunt de les resolucions analitzades, es dedueix que els debats generals anuals sobre l'acció política i de govern han permès en la majoria d'ocasions l'anàlisi parlamentària, en major o menor grau, del desenvolupament de la política lingüística. Dels vint-i-tres debats de política general

que han tingut lloc durant les set legislatures, trobem referències a la llengua recollides en totes les resolucions resultants, excepte en les de quatre anys (anys 1982,⁸⁷ 1985, 1986 i 2002). En paral·lel, s'observa que la presència de referències a la qüestió lingüística no només s'ha anat repetint, sinó que ha anat augmentant pel que fa al temps d'atenció durant els debats. En un moment o altre de cadascuna de les legislatures, trobem referències a la unitat de la llengua i a la necessitat de reforçar el seu estatus jurídic. A partir de la meitat dels anys vuitanta, i un cop Espanya ha esdevingut membre de les comunitats europees, el Parlament demana repetidament que el català sigui llengua oficial de la UE.

A banda, però, d'això anterior, podem descobrir en el debat parlamentari i en l'expressió de la voluntat de la Cambra un discret fil evolutiu: en una primera etapa (que se situaria en els debats de les primeres legislatures) l'enfocament sobre la llengua es fa respecte del català en els mitjans (tercer canal, programació i emissions de ràdio i tv en català, el català a l'Administració de justícia i a l'administració pública en general) i en una segona etapa (que podríem situar a partir de la cinquena legislatura) ja s'insisteix en la normalització de l'ús de la llengua catalana en nous àmbits com pot ser el de les noves tecnologies i també davant la diversitat, per fer del català una llengua d'acollida per als nouvinguts i, en definitiva, per donar resposta als nous reptes i evitar que la vitalitat de la llengua se'n ressentí.

4.2.3. Les resolucions subsegüents als debats generals sobre temes específics o monogràfics

Entre els diferents debats específics —és a dir, de política general, no preceptius— tinguts en les diferents legislatures, hem de posar èmfasi sobre aquells que, amb major o menor intensitat, també han situat la llengua com un dels àmbits en què s'instava l'Executiu a aconseguir millores o a dur a terme actuacions determinades. Es tracta dels cinc debats següents:

a) El Debat monogràfic sobre la política de normalització lingüística, de 24 de novembre de 1983⁸⁸ —a finals de la primera legislatura—, just mig

87. L'explicació de la falta de referències sobre la normalització lingüística en el debat de política general de 1982 molt probablement és que al final de l'any anterior, els dies 23 i 24 de 1981, havia tingut lloc un debat general íntegrament dedicat a la política de normalització lingüística. *Vid. nota infra.*

88. DESC-P 152, de 23.11.1983 i DESC-P 153, de 24.11.1983.

any després de l'entrada en vigor de la Llei de normalització lingüística —és a dir, en una etapa molt inicial del procés de normalització i, per tant, en els primers anys de l'aplicació de la política lingüística del Govern. El debat va cloure's amb una destacada resolució⁸⁹ que recollia crítiques de la Cambra envers la política de normalització del Govern per basar-se en un «enfocament dispers i massa sectorialitzat» i «insuficient en relació amb la situació i les necessitats», i també per «les insuficiències pressupostàries que impedièn una política de normalització lingüística eficaç». En la Resolució es pretenia orientar els passos del Govern en aquest procés de normalització, tot instant-lo a actuar decididament pel que fa a aspectes concrets, com ara: elaborar un mapa sociolingüístic, confeccionar un estudi jurídic de la normativa que podia afectar la normalització lingüística o desplegar la Llei de normalització, entre d'altres. També recollia instruccions sobre l'ensenyament de la llengua (per cobrir les necessitats amb vistes a garantir l'ensenyament *del* català i *en* català); contribuir a augmentar la presència del català en els *mass media* i fomentar el seu ús en el món socioeconòmic. I és que, en aquesta primera etapa d'autogovern, pertocava a l'Executiu dur a terme les campanyes de sensibilització, d'extensió de l'ensenyament en català, de generalització del coneixement de la llengua i de creació de mitjans de comunicació potents, entre les accions més bàsiques en el camí cap a la normalització de la llengua.

El Parlament cloïa la bateria de suggeriments amb dues indicacions que convé destacar aquí —perquè són actualment vigents i perquè s'han de tenir en compte permanentment en tot programa de planificació lingüística—: que l'actuació governamental ha de posar «l'atenció necessària en els mitjans indirectes d'obtenir la normalització lingüística, els quals poden ser tant o més eficaços que els mitjans directes», destacant que «els preceptes de la Llei de normalització lingüística no esgoten les possibilitats en aquest sentit» i que en totes les accions la normalització s'ha de fer «amb la cura suficient perquè, sens minva de l'eficàcia, no provoquin actituds negatives de rebuig».⁹⁰ Al nostre criteri ambdues consideracions són importants ja que tota actuació —passada, present i futura— en el terreny de la normalització lingüística s'inscriu en un procés eminentment sociopolític, i aquest procés no ha de ser vist com un element de divisió ciutadana sinó com un element més de promoció de la convivència entre tots els ciutadans i de cohesió social.

89. Resolució 120/I, del Parlament de Catalunya, sobre la política de normalització lingüística (BOFC 165, de 5.12.1983).

90. Punts 29 i 30 de la Resolució120/I.

b) El debat general sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de 13 de febrer de 1987⁹¹ —durant la segona legislatura— també va abordar com un aspecte més de l'autogovern el de la llengua pròpia de Catalunya. Com a resultat del debat tingut al Parlament, es va aprovar una Resolució⁹² que instava el Govern a prendre totes les iniciatives necessàries prop del Govern de l'Estat per tal de reconstruir una interpretació de l'Estatut del 1979 i tenir en compte molt especialment que la llengua i la cultura catalanes «han de poder continuar la seva recuperació per assolir una plena normalitat», tot entenent, la Cambra que aquest procés havia de comptar amb el suport financer de l'Estat per tal de donar compliment al principi constitucional corresponent.⁹³

c) El Debat sobre el Tractat de Maastricht, dels dies 6, 7 i 8 d'octubre de 1992⁹⁴ —quarta legislatura—, del qual en va resultar una Resolució⁹⁵ que instava el Govern «a vetllar perquè la promoció i la consolidació de la llengua i la cultura catalanes tinguin el tractament que li correspon i quedi garantida suficientment, en el context de la diversitat cultural i lingüística dels estats i les regions d'Europa del Tractat de la Unió Europea».

d) A la cinquena legislatura, el Debat sobre política educativa de 25 de febrer de 1999,⁹⁶ on es tractava de l'aprenentatge de les llengües oficials i també de les polítiques d'atenció a la diversitat en les estratègies educatives. Quant a l'aprenentatge de les llengües oficials, la Resolució⁹⁷ instava el Govern a fer un seguiment, avaluar i orientar els centres docents en relació a l'aprenentatge de les dues llengües oficials, tant en l'expressió oral com en l'escrita. Respecte del segon aspecte, l'atenció a la diversitat, instava el Govern a programar les actuacions necessàries en el camp de la llengua per aconseguir «que els alumnes nouvinguts puguin, de manera ràpida, comprendre la llengua vehicular de l'escola».

91. DESC-P 83, de 13.02.1987.

92. Resolució 106/II, del Parlament de Catalunya, sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya (apartat II.V.2.j), (BOPC 182, de 23.02.1987).

93. En aquest sentit, cal tenir en compte que l'article 3.3 de la Constitució espanyola preveu: «La riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció.» Encara que no esmenti cap d'aquestes llengües pel seu nom, es tracta del català juntament amb l'aranès, el galleg i l'euscar.

94. DESC-P 19, 06.10.1992; DESC-P 20, 07.10.1992 i DESC-P 21, de 8.10.1992.

95. Resolució 34/IV del Parlament de Catalunya, sobre el Tractat de Maastricht (apartat 5), BOPC 45, de 19.10.1992.

96. DESC-P 109, 25.02.1999.

97. Resolució 848/V, del Parlament de Catalunya, sobre política educativa (apartat VI, aprenentatge de les llengües oficials; apartat XI.2.d, polítiques d'atenció a la diversitat), BOPC 375, de 8.03.1999.

e) El Debat general sobre els mitjans audiovisuals de Catalunya, mantingut el 15 de desembre de 1999⁹⁸ —tot just començada la sisena legislatura— va fer referència a «l'espai català de comunicació». En aquesta ocasió, i segons i la resolució aprovada,⁹⁹ el Parlament va manifestar la necessitat de promoure un espai de comunicació català, basat en acords recíprocs entre els governs de tots els territoris de l'àmbit lingüístic català i en convenis entre les emissores de ràdio i televisió que emeten en llengua catalana —encara que només sigui parcialment— per treballar conjuntament en aspectes de programació i en la projecció internacional. En aquesta línia, va instar el Govern a actuar en tres direccions:

— Promoure l'augment de la presència de la llengua catalana en les plataformes de televisió digital per satèl·lit, per cable i terrestre, i a Internet.

— Promoure la modificació de la Llei de l'Estat 46/1983, a fi de donar cobertura legal expressa a les emissions de la Televisió de Catalunya en tots els territoris de l'àmbit lingüístic català, i a facilitar que les transmissions de les altres comunitats autònomes d'aquest àmbit puguin ésser rebudes també a Catalunya.

— Promoure la modificació de la Llei de l'Estat 31/1987, a fi de donar cobertura legal expressa a les emissions de Catalunya Ràdio en tots els territoris de l'àmbit lingüístic català, i a facilitar que les transmissions de les altres comunitats autònomes d'aquest àmbit puguin ésser rebudes també a Catalunya.

De tot el que hem vist fins aquí podem concloure, de manera general, el següent:

En la direcció ja apuntada en els diferents debats anuals sobre l'acció política i de govern, el Parlament insisteix en el principi de la unitat de la llengua i, per consegüent, en la necessitat de la coordinació en matèria sociolingüística amb tots els països que tenen població catalanoparlant, mitjançant l'establiment d'acords entre les seves institucions.

En segon lloc, i a banda de les determinacions anteriors, en els primers debats l'interès parlamentari se centra en la determinació de pautes o instruccions dirigides a endegar actuacions pròpies d'una primera etapa d'ordenació de la normalització, com ara la generalització del coneixement de la llengua o l'impuls de la presència de la llengua en els mitjans de comuni-

98. DESC-P 6, de 15.12.1999.

99. Resolució 3/VI del Parlament de Catalunya, sobre els mitjans audiovisuals de Catalunya (apartat II espai català de comunicació), BOPC 8, de 27.12.1999.

ció i a l'administració pública. Amb el pas del temps, però, les resolucions parlamentàries incorporen ja mandats i instruccions dirigides a impulsar actuacions més precises sobre les voluntats expressades anteriorment, així com d'altres mandats que impliquen un salt qualitatiu perquè es plantegen actuar davant d'altres problemes de nivell més específic, com és l'atenció a la diversitat (especialment originada pel fenomen de la immigració), l'augment de la presència de la llengua catalana en les noves tecnologies de la informació i de la comunicació o la projecció exterior i la necessitat que la llengua catalana sigui una llengua oficial a la Unió Europea, entre d'altres.

5. EVOLUCIÓ DE L'ACTIVITAT D'IMPULS DE LA LLENGUA AL LLARG DE LES LEGISLATURES

Al marge ja del contingut del conjunt de les iniciatives parlamentàries d'impuls de l'acció política en matèria lingüística, convé d'examinar quina ha estat la progressió en aquest àmbit al llarg de les set legislatures, sense perdre de vista l'exercici de la funció legislativa i de control que exerceix la Cambra.

Des d'una perspectiva estrictament quantitativa, l'activitat parlamentària d'impuls pel que fa a la qüestió lingüística presenta una tendència d'augment moderat a mesura que s'avança en les diferents legislatures, augment lligat a la tendència al creixement, legislatura a legislatura, del conjunt de les iniciatives d'impuls i control presentades pels grups parlamentaris amb representació a la Cambra. El nombre de resolucions s'ha anat incrementant progressivament fins a arribar a ser més d'un centenar. Les mocions (més d'una vintena llarga), també sensiblement a l'alça, tot i el nombre més reduït, justificat pel fet que són iniciatives que tenen el seu origen en debats que tenen lloc només en sessió plenària (interpellació i moció subsegüent).

Però més enllà d'avaluar aquesta activitat parlamentària pel seu aspecte numèric general, convé d'observar l'aspecte substantiu del conjunt de les actuacions i els aspectes concrets relacionats amb l'ús i la defensa de la llengua que s'han volgut resoldre amb cada iniciativa tramitada. Des d'aquesta perspectiva, l'activitat d'impuls en el terreny de la qüestió de la llengua sembla caminar en paral·lel al que ha estat el procés de formulació, implementació, reordenació i avaluació de la política lingüística del Govern.¹⁰⁰ L'interès

100. Aquesta tendència ja s'observava en les tres primeres legislatures (vegeu ARGELA-

pels aspectes lingüístics al llarg de les legislatures s'ha anat consolidant i dirigint cap a l'aplicació i implementació de la llei que li dona la cobertura jurídica. Aquesta orientació sembla que podria venir justificada, fins a cert punt, per una certa percepció parlamentària que part de l'èxit de la política lingüística rau en aquest aspecte. Sigui com sigui, només l'anàlisi de l'evolució política podria apuntar conclusions plausibles al respecte.

6. APUNT FINAL

Les idees posades de manifest en el treball constitueixen, segons el nostre parer, els aspectes més sobresortints de l'acció parlamentària d'impuls de l'acció política i de govern pel que fa a la qüestió de llengua catalana durant els darrers vint-i-sis anys.

La necessitat de normalització d'una llengua com ara la catalana no es resol, com és obvi, únicament amb l'aprovació i entrada en vigor d'unes lleis que es limiten a marcar unes pautes de desenvolupament que responen al consens dels diferents grups polítics. La llengua té sempre un component transcendent i simbòlic, i el seu estat depèn tant de determinades voluntats polítiques com del complexíssim marc sociocultural de cada moment. Atesa aquesta consideració, i a la vista del conjunt de les iniciatives d'impuls parlamentari examinades, sembla clar que la política lingüística a Catalunya —tot i descansar sobre el marc legislatiu, com no pot ser d'altra manera— evoluciona pel camí del desplegament de la llei i amb les prioritats o actuacions discrecionals dutes a terme en el marc del programa de govern de cada moment, però sobretot d'acord amb la voluntat parlamentària expressada al llarg de les legislatures.

Els drets lingüístics són drets de configuració legal, i de fet, el debat parlamentari —i també l'extraparlamentari— ha arrencat sovint de les previsions constitucionals i estatutàries en matèria de llengua per avançar pel terreny de la seva interpretació, així com pel de la disquisició entorn del que, a parer de cadascuna de les diferents ideologies i programes polítics, hauria de reconèixer la legalitat vigent.

El present treball reflecteix amb un cert detall quin ha estat l'interès de la Cambra envers la llengua catalana i el procés de normalització lingüísti-

---

GUET, Jordi, «El treball parlamentari sobre la llengua catalana i el seguiment del procés de normalització lingüística durant les tres primeres legislatures del Parlament de Catalunya (1980-1992)», *Revista de Llengua i Dret*, núm. 22, 1994, p. 102), si bé es fa més visible davant una perspectiva temporal més àmplia.

ca a Catalunya, i s'ha pogut constatar que l'aportació dels grups parlamentaris catalans al llarg de set legislatures ha estat prou destacada. Valorar si a partir d'aquí s'han vist reforçats els drets lingüístics dels ciutadans pel que fa a la llengua catalana a Catalunya, en especial en determinats àmbits més lligats a la cultura i la llengua com són els mitjans de comunicació, el sector audiovisual, els serveis públics o la vida econòmica i social, és una tasca que correspon a noves anàlisis i treballs. Any rere any, els indicadors, les anàlisis i els estudis sobre allò que podríem anomenar salut de la llengua van donant dades que poden interpretar-se, en major o menor manera, a la llum del que ha estat la voluntat parlamentària. Però cal ser molt prudents en valoracions d'aquest tipus, i molt prudents a l'hora d'apuntar quines accions hi ha al darrere de determinades tendències evolutives del català. L'entorn és tan complex i els condicionants són tants i de vegades tan subtils i poc aparents, que només podem donar crèdit a anàlisis filològiques i sociolingüístiques molt especialitzades; l'estat de la llengua esdevé un camp llaminer a l'especulació, qualsevol valoració en aquest sentit pot tocar també el terreny dels sentiments i de les identitats, per això el treball es queda només en la constatació d'unes dades.

El procés de normalització lingüística, com a procés sociopolític que és, continuarà avançant al llarg de les futures legislatures, però caldrà estar molt atents a l'orientació que prenguin els debats i determinacions parlamentàries en el futur, sobretot perquè hi ha diferents elements contextuais que han pres o poden prendre una importància cabdal en la qüestió lingüística: el fort increment de la immigració, la forta implantació dels nous mitjans de comunicació, especialment d'Internet; el fenomen de la globalització i, finalment, l'aplicació del nou Estatut en allò que pertoca a la matèria lingüística.

7. BIBLIOGRAFIA

- ARGELAGUET I ARGEMÍ, Jordi. «El treball parlamentari sobre la llengua catalana i el seguiment del procés de normalització lingüística durant les tres primeres legislatures del Parlament de Catalunya (1980-1992)». *Revista de Llengua i Dret*. 1994, núm. 22, p. 93-104.
- ARGELAGUET I ARGEMÍ, Jordi. *El procés d'elaboració de la Llei de política lingüística*. Editorial Mediterrània, Barcelona, 1998, 117 p.
- FERRER I GIRONÈS, Francesc (introducció a càrrec d'Enric Pujol). *Llengua i País*. Col·lecció «Història i Pensament», núm. 4. Generalitat de Catalunya, Departament de la Vicepresidència. Barcelona, 2007, 117 p.

- MILIAN I MASSANA, Antoni. «L'ordenació lingüística: estudi jurídic de vint-i-cinc anys de normalització del català a partir de l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Virtuts i dèficits d'aquest precepte». A: *Vint-i-cinc anys d'Estatut d'autonomia de Catalunya: balanç i perspectives*. Diversos autors. Institut d'Estudis Autònoms, Barcelona, 2005, p. 321-359.
- MIR I SALA, Narcís. «Els acords administratius signats pel Govern espanyol sobre l'ús oficial de les llengües espanyoles diferents del castellà en el si de les institucions i els organismes de la Unió Europea». *Revista de Llengua i Dret*. 2006, núm. 46, p. 317-358.
- PARLAMENT DE CATALUNYA. COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL. *Treball parlamentari sobre la llengua catalana i seguiment del procés de normalització lingüística. I legislatura (1980-1984) i II legislatura (1984-1988)*. Barcelona, octubre 1988, 71 p.
- PARLAMENT DE CATALUNYA. Comissió de Política Cultural. *Treball parlamentari sobre la llengua catalana i seguiment del procés de normalització lingüística. III legislatura (1988-1992)*. Barcelona, 1992, 73 p.
- PLA BOIX, Anna M. «La llengua al nou Estatut d'autonomia de Catalunya». *Revista d'Estudis Autònoms i Federals*. 2006, núm. 3, p. 259-294.
- PLA BOIX, Anna M. «L'ús de les llengües autònòmiques cooficials a la Unió Europea». *El Clip*. 2005, núm. 33, 24 p.
- REBOREDO I CIVEIRA, Rosa. «Más allá del control parlamentario, el impulso político». A: *Parlamento y control del Gobierno*. Asociación Española de Letrados de Parlamentos. V Jornadas. Aranzadi. Pamplona, 1998, p. 303-329.
- VINTRÓ CASTELLS, Joan. «Peculiaridades del control parlamentario en Cataluña (1980-1999)». A: *Nuevos retos del control parlamentario: comunidades autónomas y Unión Europea*. Diversos autors. Tirant lo Blanc. València, 2003. p. 67-88.
- VIVER I PI-SUNYER, Carles. «L'Estatut del 2006». *Activitat Parlamentària*, núm. 10, 2006, p. 34-59.

THE PARLIAMENTARY DRIVE FOR
POLITICAL AND GOVERNMENTAL ACTION
ON LANGUAGE NORMALIZATION DURING
THE LAST SEVEN LEGISLATIVE SESSIONS
OF THE CATALAN PARLIAMENT
(1980-2006)

Ramon PRAT BOFILL
Roser SERRA I ALBERT

This article aims to analyze the activity of the Parliament of Catalonia in driving forward the process of normalization of the Catalan language during the first seven legislative sessions of the Catalan Parliament after this institution was resuscitated in 1980.

This paper reviews the ensemble of booster initiatives – motions and resolutions – having to do with the Catalan language passed by the Catalan Parliament from 1980 to the end of the seventh legislative session in 2006. In total, 26 years during which the Chamber has acted as an active, not passive, agent, of the language policy of the Catalan government. That has been reflected through parliamentary activity to move forward on the language question, which has entailed an increasing use, in two ways, of the instruments provided for this purpose in the Parliamentary Regulations. One has been quantitative, through a palpable increase in the number of motions and resolutions passed over these seven legislative periods to address various aspects connected with the Catalan language. The other has been qualitative, by dealing with issues of language normalization that have advanced in parallel with the formulation, implementation, restructuring and eval-

EL IMPULSO PARLAMENTARIO DE LA
ACCIÓN POLÍTICA Y DE GOBIERNO
RELATIVO A LA NORMALIZACIÓN
LINGÜÍSTICA DURANTE LAS SIETE
ÚLTIMAS LEGISLATURAS DEL
PARLAMENTO DE CATALUÑA
(1980-2006)

Ramon PRAT BOFILL
Roser SERRA I ALBERT

El artículo tiene por objeto el análisis de la actividad del Parlamento de Catalunya de impulso al proceso de normalización de la lengua catalana a lo largo de las siete primeras legislaturas desde la recuperación de esta institución en 1980.

El trabajo revisa el conjunto de iniciativas de impulso —mociones y resoluciones— cuyo contenido se refiere a la lengua catalana aprobadas por la cámara catalana desde 1980 hasta finales de la séptima legislatura, en el 2006. En total, veintiséis años durante los cuales la cámara ha desarrollado un papel de agente activo, que no pasivo, de la política lingüística del Gobierno catalán. Ello se ha plasmado a través de una actividad parlamentaria de impulso respecto de la cuestión lingüística que ha implicado un uso creciente, en dos sentidos, de los instrumentos al efecto previstos en el Reglamento de la cámara: en sentido cuantitativo, con el aumento sensible del número de mociones y resoluciones aprobadas —a lo largo de las legislaturas— para abordar diversos aspectos en conexión con la lengua. En sentido cualitativo, en lo relativo a tratar materias de normalización lingüística que han avanzado en

uation of the government's language policy.

In this context, parliamentary interest in language issues over seven legislative sessions has moved towards the implementation and development of a protective legal framework. This is because the precepts articulated in the Language Normalization and Language Policy Acts of 1983 and 1998, respectively, do not exhaust the possibilities of governmental action. This governmental action is complemented through the stimulation the Parliament brings to bear on the Executive branch. As is obvious, the need to achieve the normalization of a language such as Catalan is not satisfied by the mere passage of laws that set forth guidelines for development. The more than 100 motions and resolutions passed during the period under study bear witness to this development. Initially, the booster initiatives from the first legislative sessions contained guidelines or instructions having to do with actions typical of a preliminary stage of structuring the normalization. Later initiatives incorporated mandates and instructions aimed at pushing for more precise actions, in order to resolve more specific issues.

In summary, this paper reflects the salient contributions of the Parliament to one of the most important political and social undertakings of Catalonia in recent years: the process of normalizing the Catalan language.

paralelo al proceso de formulación, implementación, reordenación y evaluación de la política lingüística del Gobierno.

En este contexto, el interés parlamentario por los aspectos lingüísticos a lo largo de las siete legislaturas se ha ido consolidando hacia la aplicación y desarrollo del marco legal que le da cobertura jurídica. Ello se explica porque los preceptos de las leyes de normalización lingüística y de política lingüística de 1983 y 1998, respectivamente, no agotan las posibilidades de la actuación gubernamental que se encuentra necesariamente complementada a través de esta función de impulso parlamentario sobre el ejecutivo. Como resulta obvio, la necesidad de normalización de una lengua como la catalana no se resuelve únicamente con la aprobación de leyes que marcan pautas de desarrollo. Las más de cien mociones y resoluciones aprobadas en el período analizado denotan esta evolución. Inicialmente, las iniciativas de impulso de las primeras legislaturas contienen pautas o instrucciones relacionadas con actuaciones propias de una etapa preliminar de ordenación de la normalización y, las siguientes, incorporan mandatos e instrucciones dirigidos a impulsar actuaciones más precisas, para resolver aspectos más específicos.

En suma, el presente trabajo refleja la destacada contribución de la cámara a uno de los cometidos políticos y sociales más importantes de Catalunya en los últimos años: el proceso de normalización de la lengua catalana.